

— Не плачи, синко, — утешаваше го дѣдо Славчо, — не плачи! Азъ ти прощавамъ. Ето, на хапни си що е далъ Господъ, легни си, наспи се и утре си иди по живо и здраво.

На сутринята дѣдо Славчо събуди госта си рано, на гости го пакъ и му посочи едно човалче, въ което бѣше турналъ кошера.

— Ето, Станчо, — продума кротко той като го гледаше въ очитѣ, — вземи кошера, подарявамъ ти го. Занеси го у васъ и го гледай хубаво. Той ще ти донесе радостъ и щастие. Пчелитѣ ще те научатъ на трудъ, пестливостъ и въздържание отъ всички лоши работи. И ти ще станешъ следъ време най-добриятъ въ село. Едно те моля, не казвай, че си дохождалъ да крадешъ въ моя пчелинъ. Нека лошото въ свѣта да се не чува! Богъ да е съ тебе!

Дѣдовитѣ Славчови пожелания се сбжднаха. Отъ единъ кошерь Станчовитѣ пчели станаха много, много. И Станчо се измѣни съвсемъ. Нѣмаше вече оня Станчо, който се не прибираше по цѣли нощи у дома си, който пиянствуваше, крадѣше и безчинствуваше. Селянитѣ го сочеха вече за примѣръ на децата си.

Когато дѣдо Славчо се помина, кметътъ отиде да опише имота, който бѣше оставилъ. Подъ възглавницата му намѣриха следното писмо, оставено отъ него: „На Станча Колевъ подарявамъ всичкия си имотъ. Сладъкъ да е животътъ му като меда, съ който го захранихъ нѣкога и пѣленъ съ радостенъ трудъ, като на пчелитѣ които му дадохъ“.

Н. Моневъ

ПРЕДЪ ЖЕТВА

Жарко слънце отъ небето
огнени лъчи пилѣй,
тихъ вѣтрецъ тревитѣ гали,
златнитѣ жита люлѣй.

Идватъ дни на трудъ упоренъ
въ хлѣбороднитѣ поля,
ще се кже въ потъ обиленъ
скоро, майката земя.

Ошъ не дрѣмналъ, ще се буди
неуморниятъ селякъ,
съ срѣпъ ще броди изъ нивята,
отъ зори до тъменъ мракъ.

Волна пѣсенъ ще се носи —
на жетварки пѣсенята,
а шурчето ще приглася,
скрито въ зрѣлитѣ жита.

Георги Костакевъ